

Debbie Macomber
CSAK EGY ÁLOM

Debbie Macomber

CSAK
EGY ÁLOM

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Any Dream Will Do

Copyright © 2017 by Debbie Macomber
This translation published by arrangement with Bal-
lantine Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin
Random House LLC.

Hungarian translation © Bánki Vera

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
BÁNKI VERA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 531 8

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299-1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Nyomdai előkészítés GREGOR LÁSZLÓ
Nyomta és kötötte ADUPRINT Kft., 2021
Felelős vezető Tóth Zoltán ügyvezető igazgató

ELŐSZÓ

– Szükségem van arra a pénzre.

A testvérem szeme addig sohasem látott kétségbeesésről árulkodott.

– Shay – könyörgött –, nem érted? Ha nem lesz meg holnap estére, meg fognak ölni.

– Meg fognak ölni? – ismételtem meg. – És kik azok az ők? – Én persze tudtam.

Caden a kis lakásom előtt várt rám, amelyet három lakótársral osztottam meg. Az ajtó előtt járkált fel s alá, úgy várt, amikor hazaértem a bankból. Hetek óta nem láttam, és ez sohasem volt jó jel. Bizonyos értelemben hálás lettem volna, ha kimarad az életemből. Most kaptam meg életem első igazi munkalehetőségét, és a testvérem csak gondot jelentett.

– Meséld el, mi történt! – kértem, miközben kinyitottam a lakás ajtaját. Követett, és az ujjaival olyan erővel túrt a hajába, hogy néhány szál a kezében maradt.

– Ez nagyon bonyolult...

Cadennel mindig minden nagyon bonyolult volt. Csaknem egész élete során én vigyáztam rá, de most az egyszer magamra is kellett gondolnom. A gyomrom összerándult, amikor feltettem a teavizes kannát a tűzhelyre, féltem attól, amit el akart mondani nekem.

Caden rajtam keresztül tett szert rossz kapcsolatokra, különösen az egyik volt fiúmmal barátkozott össze. Jobban beleestem Shooterbe, azaz Vadászba, mint szándékomban állt, de egy szociális munkás segítségével sikerült szakítanom azzal az életstílussal. Az egyik tanácsadó segítségével kaptam munkát, jó munkát egy banknál. Életemben először lehetőségem volt rá, hogy valamit kezdjek önmagammal. Esélyem nyílt, hogy szakítsak a bandákkal, a droggal és azzal az életmóddal, amely idővel vagy a börtönbe, vagy a halálhoz vezet. Egy kicsit belekóstoltam, milyen lehet a jövő, ha távol tartom magam azoktól, akik lehúznak magukkal. Olykor hibáztam. Elkövettem súlyos hibákat, de keményen dolgoztam azért, hogy magam mögött tudjam őket.

Tudhattam volna, hogy ez nem fog működni. Nem olyan valakivel, amilyen én vagyok. Most itt van Caden, és emlékeztet rá, hogy egy álomban éltem.

– Ki fenyeget azzal, hogy megöl? – kérdeztem újra, bár megelőlegezhettem volna a választ. Shooter lehetett, vagy valaki a bandájából.

Az öcsém lehunyta a szemét, és olyan erővel ragadta meg a karomat, hogy felsértette.

– Tudod te azt...

– Újra az Angyalokkal lógsz? – Többször óvtam Caden, hogy ne érintkezzen a bandával, ami minden volt, csak nem angyali.

Caden nem felelt, és ez elegendő válasz volt.

Reszkető kézzel vettem elő két bögrét, és a teafilterek után nyúltam. Háttal álltam Cadennek.

– Mennyire van szükséged? – kérdeztem összeszorított fogakkal. Már sikerült félretennem pár száz dollárt. Csak remélhettem, hogy ez elég lesz neki.

Habozott, majd kibökte:

– Ötezer dollárra.

– Ötezer dollárra? – ismételtem el döbbenten. Az összeg hallatára a térdem úgy elgyengült, hogy alig tartott meg. Caden tudhatta, hogy nem lehet ennyi pénzem. Semmiképpen sem tudtam volna ekkora összeggel előállni. – Nincs ennyi pénzem.

– Nem tudsz kölcsönkérni? – könyörgött. Sötétbarna szemében, amely annyira hasonlított az enyémhez, vadság villant, a hangja feldúlt volt. – Nem tréfálok, Shay. Ha nem adom oda ezt a pénzt, holnapra halott ember vagyok.

Minden erőmmel igyekeztem nyugodt maradni. Egy hosszú vörösesbarna hajtincsemet a fülem mögé tűrtem, és törtem a fejemet. Senki sem ad kölcsön nekem készpénzben ekkora összeget. Pénztárosként dolgoztam egy bankban, és alig jöttem ki a fizetésemből. A lakbér és a könyvelői tanfolyam mellett így is anyagi nehézségeim voltak. A néhány félretett dollár abból származott, hogy nem ebédeltem, és vacsorára zacskós levest ettem.

Mielőtt elmagyaráztam volna, miért reménytelen egy kölcsön, Caden újra próbálkozott.

– És mi van a bankkal? – kérdezte, és a tekintete a szememet kereste.

A tarkómtól bizsergés indult le, végig a gerincemen. Még mielőtt válaszoltam volna, tudtam, mire gondol Caden.

Az öcsém lehalkította a hangját, mintha attól tartott volna, hogy a szomszéd lakásból valaki hallgatózik.

– Nem szerezhetnél pénzt a bankból? – kérdezte.

– Kölcsönre gondolsz? Nem, ilyen összegű készpénzt nem adnak kölcsön, nem keresek annyit. Nincs semmi mellékkeresetem. – Bár volt jogosítványom, a tömeg-

közlekedést használtam. Nem engedhettem meg magamnak egy autót. Még egy robogót sem. Caden ezt jól tudta.

– Nem kölcsönre gondoltam, nővérkém. A bank észre sem venné... legalábbis pár napig nem. Te elveszed a pénzt, és még mielőtt bárki is rájönne, visszateszed. Soha senki sem tudja meg.

A gyomrom még jobban összerándult, már fáj. Cadennek tudnia kell, mit is kér tőlem. Ez az állás az első pozitívum, ami történt velem anyánk halála óta, és most arra kér, hogy adjak fel mindent az ő kedvéért. A bank észreveszi a hiányt, öt percbe sem kerül, hogy rájöjjenek, ki vette el a kérdéses összeget.

Kihúztam magam, elhatároztam ott és akkor, hogy nem dobom el a jövőmet, csak mert az ostoba testvérem ilyen bajba keverte magát.

– Nem tehetem. Egy bank nem így működik. A hiányt még aznap észreveszik.

– Shay, kérlek! Tudod, hogy nem kérném ezt tőled, ha nem volnék kétségbeesett helyzetben.

– Sajnálom...

Caden az öklével az asztalra csapott.

– Holtan akarsz látni? – kiabálta.

Összerándultam, hátráltam, attól tartottam, megüt. Apám ezt tette volna.

– Én...

– Ha nem segítesz, aláírod a halálos ítéletemet.

A vízforraló sípolt, forrni kezdett a víz. Levettem a gáزرól, és láttam, mennyire reszket a kezem. Caden az öcsém volt, az egyetlen élő rokonom. Anyánk halála után én törődtem vele, és apám távozása után is, bár az ő halála igazi áldás volt, legalábbis az én szemponomból. Gyakran hoztam áldozatot Cadenért, és min-

dent megtettem, hogy segítsek neki. Ő azonban láthatóan a rossz döntések mellett kötelezte el magát. Le akartam szidni, mert gyenge volt, de hát én is gyenge voltam. Felelősnek éreztem magam, mert bevezettem őt az Angyalok közé.

– És honnan veszed majd a pénzt, hogy visszafizesd nekem? – kérdeztem.

Caden a kis konyhában járkált, és nem vett tudomást a felé nyújtott bögréről.

– Nekem is tartoznak.

– Ötezer dollárral? – kérdeztem, és nem voltam képes elrejtteni a megrökönyödésemet.

– Esküszöm az anyánk életére. A hét végére meglesz a pénz.

Az anyánk a mindenséget jelentette számunkra. A mindenséget. Caden eddig sohasem esküdött az ő életére. Szerettem volna hinni neki, de továbbra is bizonytalan voltam. Az öcsém már rengeteg alkalommal cserben hagyott, és nem tudtam, hogy bízhatok-e benne. Nem mintha ez számított volna. Még ha vissza is tenném a pénzt, a munkámat elveszíteném.

A kezembe temettem az arcomat, leroskadtam a székre, lehunytam a szemem.

– Hadd gondolkozzam!

– Mialatt gondolkozol, múlnak a percek. – Most inkább haragosnak tűnt, mint izgatottnak. Dühös volt rám, mert nem egyeztem bele azonnal a tervébe. – Ez hihetetlen! A testvéred vagyok. Megmenthetnéd az életemet, és neked arra van szükséged, hogy gondolkozál?

Szagatottan fújtam ki a levegőt.

– Te keveredtél ebbe a zűrzavarba, nem én.

Caden tekintete elkomorult, mintha megsebeztem

volna. Térdre rogyott, a homlokát a lábamhoz támasztotta, ahogyan gyermekként anyánk halála után tette.

– Nem tudom, mi mást tehetnék – sírta. – Shay, meg fognak ölni... És az nem lesz gyors és könnyű halál. Példát akarnak majd mutatni. Először is összetörök a csontjaimat, aztán... – Sírni kezdett, a félelemtől rázkódott a válla.

Vigasztalóan megérintettem a hátát.

– Az Angyalok nem várhatnának néhány napig, amíg megkapod a pénzed? – suttogtam, azt remélve, hogy a banda észszerűen fog gondolkozni, ha megtudják, érkezik a pénz. – Nincs valami biztosítéked, amit felkínálhatsz?

Caden lassan fújta ki a levegőt.

– Nem csak az Angyaloknak tartozom... Ezek az emberek már nem hajlandók semmilyen kifogásomat sem meghallgatni. A biztosíték, amit akarnak, vagy az egyik karom, vagy az egyik lábam.

Felnyögtem, az én kis öcsém uzsorás cápák kezébe került. Gazfickók és bűnözők közé. Ezen a világon csak mi ketten voltunk egymásnak, Caden és én. Ha kétségbeesett helyzetbe kerültem volna, az egyetlen, akihez segítségért fordulhattam volna, az öcsém volt.

– Azt állítod, hogy pár napon belül vissza tudod juttatni a pénzt?

Tágra nyílt szemmel, reménykedő tekintettel emelte fel a fejét a térdemről.

– Esküszöm... – mondta, megragadt a kezemet, és rányomta a száját.

– Remélem, tisztában vagy velem, milyen következményei lesznek rám nézve, ha ezt megteszem. – Ezt meg kellett értenie. A legjobb esetben kirúgnak az állásomból, amelyről azt hittem, az igazi jövőmhez vezet.

A rosszabbik esetben börtönbe kerülök. Akkor is, ha visszaadom a pénzt. Ilyen összegű készpénz nem tűnhet el észrevétlenül.

– Megígérem, Shay, nem kerülsz börtönbe – mondta. – Semmiképpen sem hagyom, hogy rács mögé kerüljön a nővérem.

Két hónappal később bűnösnek vallottam magam sikasztás vétségében, ahogyan a számomra kirendelt ügyvéd tanácsolta. Seattle-ből átszállítottak a King County börtönbe, átvittek a Tacoma Narrows hídon Purdyba, Washington államba, a Washingtoni Női Börtön.

Amikor bezárult mögöttem a börtön kapuja, a zaj mennydörgésszerűen visszhangzott a fülemben, megrengette az egész cellát. A kapu elválasztott minden, a tisztas jövőre vonatkozó reménytől. Nem maradt esélyem arra, hogy kihozzak valamit a nyomorult életemből.

Nem maradt számomra semmi remény.

Három évre ítélték. Mindent kockáztattam az öcsémért. Csakis magamat hibáztathattam. Miután átadtam Cadennek a pénzt, nem hallottam többé felőle. Az ígérete fabatkát sem ért. Ezt akkor is tudtam, mégis bedőltem neki. Magamban mindig is tisztában voltam vele, hogy a testvéremben nem lehet megbízni. Nem állt szándékában betartani az ígéretét, és ennek én fizetem meg az árát.

Azzal, hogy Cadennek segítettem, porrá zúztam a jövőmet, és egy olyan életre ítéltam magam, amelyből korábban minden erőmmel igyekeztem kiszabadulni.

Minden elveszett.

A tisztas jövőre vonatkozó minden esélyem.

Minden remény.

Nem is tudom, miért hittem abban, hogy várhat még rám más is, mint küzdelem és fájdalom. Még amikor a helyes dolgot próbáltam cselekedni, akkor is a falaknak ütköztem.